

- вміти окреслювати власні кордони;
- вміти заохочувати себе за будь-які власні перемоги.

Отже, професійна діяльність викладача закладу вищої освіти відноситься до типу ризикогенних щодо виникнення професійного вигорання. Професійне вигорання є синдром, що складається з трьох симптомів: емоційне виснаження, деперсоналізація, редукція персональних досягнень. Емоційне виснаження у викладача проявляється в емоційній спустошеності, у відчуттях нестачі емоційних ресурсів, в емоційних зривах та у небажанні виконувати професійні обов'язки.

Стійкість викладача закладу вищої освіти до професійного вигорання обумовлена його мотивацією до особистісного та професійного розвитку, активною та позитивною життєвою позицією, прагненням та можливістю самореалізації, емоційною та смисловою насиченістю життя, конструктивними копінг-стратегіями.

Список використаних джерел

1. Корольчук М. С., Корольчук В. М., Березовська Л. І. Професійне вигорання працівників освіти: монографія. Київ : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2017. 304 с.
2. Akça F., Yaman B. The effects of internal-external locus of control variables on burnout levels of teachers. *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 2010. 2(2). P. 3976–3980. URL: <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2010.03.626> (дата звернення: 02.11.2023).
3. How to recognize and manage teacher burnout. 2024. URL: <https://schools.au.reachout.com/teacher-wellbeing/how-to-recognise-and-manage-teacher-burnout> (дата звернення: 02.11.2023).
4. Maslach C., Jackson S.E. MBI: Maslach Burnout Inventory; Manual Research Edition. University of California, Consulting Psychologists Press, Palo Alto, CA, 1986. 34 p.
5. Shackleton N., Bonell Ch., Farah Jamal F., Allen E., Mathiot A., Diana Elbourne D., Viner R. Teacher Burnout and Contextual and Compositional Elements of School Environment. *Journal of School Health*. 2019. 89 (12): 977–993. URL: <https://doi.org/10.1111/JOSH.128399> (дата звернення: 02.11.2023).

Су ЮЙ

ОСВІТНЄ СПІВРОБІТНИЦТВО МІЖ УКРАЇНОЮ ТА КИТАЙСЬКОЮ НАРОДНОЮ РЕСПУБЛІКОЮ

Людство дедалі більше усвідомлює необхідність модернізації освіти та зміцнення країни талантами, наукою та технологіями. Боротьба за освітні ресурси та розвиток талантів, зрештою, тісно пов'язана зі зростанням рівня глобальної конкуренції. Заклади вищої освіти в усьому світі швидко розширюють міжнародне партнерство та співпрацю, щоб розширити академічні пропозиції, підвищити свій міжнародний авторитет, посилити участь викладачів у міжнародних дослідженнях, збільшити міжнародні потоки мобільності студентів і науковців, отримати прибуток і багато іншого.

Багато змін у вищій освіті за останні роки призвели до нового мислення щодо цінності та потенціалу міжнародного партнерства та зв'язків. У той час як більшість навчальних закладів традиційно зосереджують свої зусилля на укладенні угод про обмін студентами та партнерстві для співпраці та досліджень, багато навчальних закладів активно вивчають нові способи залучення. Це включає, наприклад, створення академічних програм безперервності, формування спільних програм здобуття ступеня та створення мікрокампусів для окремих дисциплін. З впровадженням онлайн-навчання навчальні заклади також все більше залучаються до програмування COIL, альянсів

віртуального обміну на рівні курсів, програм із мікрокредитами та змішаних навчальних центрів.

Сучасні розумні технології, запроваджені Індустрією 4.0, трансформують усі аспекти вищої освіти, включаючи міжнародне партнерство та співпрацю. Низка освітніх організацій зараз надає досвідчені інструменти для допомоги закладам у розробці та впровадженні партнерських відносин, які включають системи керування даними та контентом, інтерактивні цифрові навчальні середовища та відповідні платформи для сприяння міжнародній взаємодії. У всіх аспектах встановлення та підтримка міжнародного партнерства та співпраці може бути складним процесом і вимагає значного досвіду та наполегливості.

Актуальним питанням підтримки розвитку національних освітніх систем є організаційне моделювання взаємодії в глобальному середовищі. Така взаємодія здійснюється в різних напрямках: робота в міжнародних освітніх організаціях, реалізація міжнародних освітніх проєктів, двосторонні міжурядові контакти, співпраця навчальних закладів різних країн тощо. Інструменти та методи взаємодії інституційних одиниць національних освітніх систем у глобальному середовищі постійно трансформуються та набувають нових форм. Однак останніми роками в Україні ці тенденції дещо сповільнилися через глобальну пандемію та агресію російської федерації.

Початок процесу активізації відносин між Україною та Китайською Народною Республікою (КНР) у сфері освіти було покладено у ході низки офіційних візитів урядових делегацій до Пекіну в середині 1990-х років. Необхідність залучення громадян КНР до навчання в українських закладах вищої освіти поставила на порядок денний питання про визнання документів про освіту. До кінця 1998 р. за активної участі китайської сторони були підготовлені відповідні двосторонні угоди.

У 2002 р. була підписана Угода між Міністерством освіти і науки України і Міністерством освіти Китайської Народної Республіки про співробітництво в галузі освіти і науки [5]. Ця Угода передбачає взаємообмін навчально-методичними матеріалами, вивчення історії та культури обох держав, обмін здобувачами освіти, а також обмін науковими та науково-педагогічними співробітниками; забезпечення безкоштовним навчанням та житлом, оформлення медичного страхування та ін.

У рамках роботи Комісії зі співробітництва між Урядом України та Урядом КНР у 2011 р. була створена Підкомісія з питань співробітництва в галузі освіти між Україною та КНР, яка продовжує свою діяльність і сьогодні. Протоколи та плани заходів Підкомісії визначають пріоритетні для обох країн сфери двостороннього освітнього співробітництва. У рамках роботи Підкомісії регулярно проводиться Форум ректорів закладів вищої освіти обох держав; створюються центри вивчення української та китайської мови, культури [4].

У 2016 р. за сприяння профільних міністерств України та КНР, за підтримки посольства КНР в Україні створено Українсько-китайський центр розвитку культури і освіти [3].

За період 1992–2020 рр. між країнами було підписано 22 документи, що регулюють співробітництво у галузі науки та освіти.

У 2021 р. під час засідання Підкомісії засновано Альянс українських та китайських університетів. Пріоритетним напрямком діяльності Альянсу, який об'єднав 92 китайських та 49 українських закладів вищої освіти, визначено розвиток академічної мобільності студентів та науково-педагогічних працівників [3]. Українські студенти залучаються до грантових програм КНР, чому сприяє недержавна компанія Українсько-Китайський центр Шовкового Шляху (eSilkRoad). Також запущено єдину в Україні грантову аплікаційну систему «ChinaStudy: Online» для залучення українських студентів. Наукову мобільність українських вчених забезпечує грантова система «Один пояс, один шлях» (Belt-Road Initiative).

Окрім вище зазначених, наявна добре розвинена грантова система на навчання у Китаї [1]: Українсько-китайський центр розвитку культури та освіти, Мудра освіта за кордоном, Освітня агенція Istudy, Вища освіта в Китаї, Тур-партнер міграційний центр, Відділення патентно-інформаційних послуг, консультацій та сприяння інноваційній діяльності Державного підприємства «Український інститут інтелектуальної власності», Школа східних мов та культур, CUCAS (Known as China's University and College Admission System) та ін.

З 2017 р. ліміт на студентський обмін на основі державних стипендій було збільшено до 120 осіб. Усього, за даними Міністерства закордонних справ, у 2017 р. в Китаї навчалось 2600 українських студентів, а в Україні – 2100 китайських студентів. У 2019 р. кількість українських студентів у Китаї перевищила 3000 осіб, а чисельність китайських студентів, що навчаються у закладах вищої освіти України, становила понад 3500. Відповідно до статистичної інформації Міністерства освіти і науки України, упродовж 2016–2020 рр. до університетів України вступило 3649 громадян КНР. Основними містами – освітніми осередками були Київ, Миколаїв, Харків, Одеса, Суми [2].

Тож, Україна та Китай є стратегічними партнерами. Без сторонньої допомоги, навіть у найскладніших умовах, останніми роками спостерігається поживлення двосторонніх відносин. Участь в ініціативі та зміцнення співпраці з КНР дає Україні шанс залучити ще більше китайських інвестицій, залучити освітній досвід, побудувати інфраструктуру, запровадити сучасні технології в різних галузях, розширити ринки збуту та покращити інвестиційний клімат.

Для того, щоб перетворити сферу вищої освіти на фактор науково-технічного прогресу, необхідно виконати низку завдань: забезпечити високу якість освіти у закладах вищої освіти, ефективність взаємодії закладів вищої освіти з науковими установами та корпоративним сектором, підтримку високої академічної мобільності викладачів та студентів, реальний доступ талановитої молоді (навіть із малозабезпечених сімей) до якісної вищої освіти.

Список використаних джерел

1. Асоціація українсько-китайського співробітництва. URL: <https://aucc.org.ua/strukturi-dvostorononogo-spivrobitn/> (дата звернення: 03.11.2023).
2. Кіктенко В. О., Дроботюк О. В. Науково-освітнє співробітництво між Україною та КНР у період 2016–2020 рр. *Східний світ*. 2021. № 4. С. 33–55. URL: <https://doi.org/10.15407/orientw2021.04.033> (дата звернення: 03.11.2023).
3. Мателешко Ю. П. Напрями та інституції «м'якого» впливу Китаю в Україні. *Актуальні проблеми політики*. 2023. Вип. 72. С. 93–100. URL: <https://doi.org/10.32782/app.v72.2023.13> (дата звернення: 03.11.2023).
4. Співпраця у сфері освіти. URL: <https://shanghai.mfa.gov.ua/spivrobitnictvo/spivpracya-u-sferi-osviti> (дата звернення: 03.11.2023).
5. Угода між Міністерством освіти і науки України і Міністерством освіти Китайської Народної Республіки про співробітництво в галузі освіти і науки від 18.06.2002 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/156_043#Text (дата звернення: 03.11.2023).